

bøstørd (<https://bøstørd.blog/>)

Kunst som øfræver opmærksomhed – Livre d'images sans images

Livre d'images sans images af Mette Edvardsen på Dansekapellet. Foto: PR, Dansehallerne

[Karin Hald\(https://bastard.blog/author/karin-hald/\)](https://bastard.blog/author/karin-hald/)

20. december 2023

Der har været nogle ret forfærdelige anmeldelser af dans i de senere år, som har kritiseret moderne dans for ikke længere at leve op til idealet om 'korrekthed', og med det menes der, at nogle bestemte anmeldere er blevet støt over, at de ikke kom ind og så dansere, som gik i spagat eller på anden måde fremviste et

smidighedsniveau, som lå langt over normalen. Derved fjerner 'dans' sig fra ballettraditionen (og dermed vestligt kunstsyn) i højere og højere grad, og det er jo en skam, når nu den Kongelige Ballet har et årligt budget på 500 millioner, mens Dansehallerne's budget er på 5 millioner. Så er det da klart, at det er Dansehallerne, som skal rette ind og ligne storebror på Kongens Nytorv, så nytænkning ikke honoreres, men at vi i stedet holder fast i de gode, gamle klassikere...

Hvis ikke du kan læse min tykke ironi, så lad mig slå fast: det er mega optur at komme ind og se en performance som *Livre d'images sans images* på Dansekapellet, fordi det er dans i den yderste potens, og som ikke lever op til nogen som helst ide om dans i klassisk forstand. Og det åbner forståelsesrammen endnu mere for, hvad som er muligt og tilladt.

Det er norske Mette Edvardsen, som står bag *Livre d'images sans images*, og for mig er Edvardsen lidt af en ener i skandinavisk kunst kontekst. Hun er uddannet danser og koreograf og har arbejdet med, hvordan tekst møder krop, og hvordan krop møder tekst. Noget af det, som gør hende interessant og i mine øjne kun mere, som tiden går, er, at hendes værker altid er båret frem af en stor tiltro til langsommelighed og minimale virkemidler. I en tid hvor det underholdende og sensationelle kommer mere og mere i fokus, kan Edvardsens performances være et åndehul, som læner sig ind i tilsyneladende kedsommelighed – en følelse som i manges øjne må undgås.

Mette Edvardsen. Foto: Antero Hein

Allerede fra begyndelsen af *Livre d'images sans images*, som betyder billedbog uden billeder, var der en insisteren på et nærvær, som blev fremkaldt gennem mangel på distanceret iscenesættelse. Edvardsen og hendes teenagedatter Iben sad på et stort, kvadratisk hvidt papir, mens publikum kom ind i rummet og satte sig på puder i en cirkel omkring dem. Edvardsen havde lige dele hendes

opmærksomhed rettet mod publikum og hendes med-performer, og da alle havde sat sig, begyndte de en associationsleg, hvor den ene svarede på den andens indfald.

Herefter begyndte Iben Edvardsen at tegne med en sort sprittusch i hjørnet af det hvide papir på en måde, som jeg genkendte fra små børn – ved at føre tuschen frem og tilbage over papiret, udelukkende med den intention at udfylde fladen med en bestemt farve.

Imens kravlede Mette Edvardsen hen og satte sig foran to i publikum, og fortalte dem en historie, som blev rettet direkte mod dem, men som kunne høres af alle, fordi hun gjorde brug af mikrofon. Alle hendes historier handlede i en eller anden grad om grader af (u)synlighed, fx hvordan en gruppe mennesker havde boet i et rum i lang tid i et stort indkøbscenter i USA uden, at det var blevet opdaget. Eller en historie om flagermus i Edvardsens baghave, som hende og datteren var begyndt at monitorere ved at købe en lille maskine, som opfangede deres lyde. Dette var sket under Corona nedlukningen, som netop også gjorde os både synlige og usynlige for hinanden.

Når Edvardsen havde fortalt færdig, kravlede hun tilbage og hjalp med at tegne. Der begyndte langsomt at vise sig en kontur på papiret – det sorte voksede sig større og større og blev brugt til at fremmane en hvid måne i midten, som eksisterede i sit fravær af farvelægning.

Koreografien fortsatte sådan, men andre og nye elementer blev tilføjet undervejs i den time performancen varede: Iben Edvardsen skrev på små lapper papir og kravlede væk fra tegnepapiret for at lægge en papirlap foran hver enkel i publikum, på min stod der:

”A room with no small window to see the stars”.

Et andet element var en pladespiller, som blev tændt og slukket for, hvorved små stykker af lyd blev afspillet for at understøtte den fortælling, som havde sit grundlag i H.C. Andersens eventyr, som performancen havde sin titel fra. I eventyret får en ung mand hver nat besøg af månen som fortæller ham om alt, månen har oplevet på dens rejse omkring jorden. Det er et eventyr om fortællingens kraft, og hvor vigtig skabelse er: både for det indre blik og det ydre.

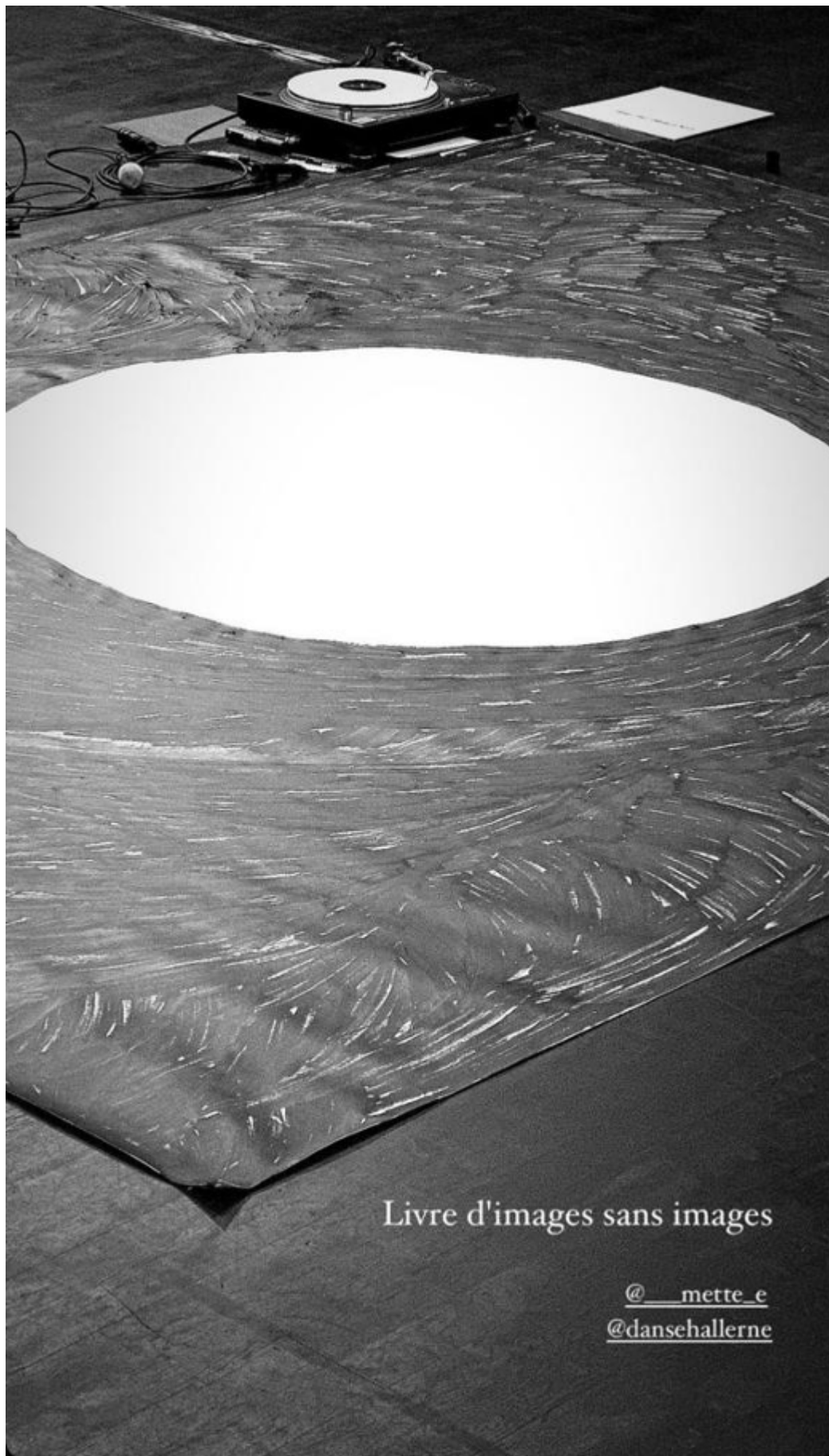

Foto: PR, Dansehallerne

Lige så vel som det tager tid at læse og fortælle en historie, lige så vel tager det tid at optegne omridset af en måne på et papir. Performancen skyndte sig aldrig, og jeg kunne se på de andre publikummers ansigter, at opmærksomheden kom og gik. Jeg tror ikke, Edvardsen havde noget imod dette. Jeg havde en fornemmelse af, at dette er intenderet, lige så vel som hun valgte at vende sit blik mod enkelte, når hun fortalte de partikulære historier, hvorved der også fandtes en grad af lige dele intimitet og ekskludering.

Når jeg tænker tilbage på performancen, er det svært for mig at huske den i sin helhed, det er som om, det er svært at sammenholde de forskellige elementer på en og samme tid, og der var mange flere elementer i spil, end jeg normalt oplever i forhold til Edvardsen. Måske netop for mange.

Det som står tilbage for mig, er når referencerne, som fandtes på et udleveret papir, som synliggjorde researchen bag performancen, blev omgjort til handlinger, hvorved de blev fortolket i en særlig grad. Fx kan jeg blive ved med at tænke på den måde, hvorpå begge Edvardserne kravlede; der var noget underligt særligt over det billede det skabte, med konnotationer til både barndom, at skjule sig, forsigtighed og noget dyrelignende. Det, at det blev ubestemmeligt for mig, åbnede handlingen og performancen op.

Noget andet, som følte sig vigtigt, og som blev en del af performancen på alle planer, var det cirkulære: Ip´en på pladespilleren drejede rundt og rundt, en cirkel blev tegnet frem ved hjælp af gentagelse, gentagelsen fandtes også i både Mette og Ibens henvendelser til publikum, og alle disse greb mimer fortællingen om månen, der kommer på besøg hver nat for at fortælle om verden, så den unge maler kan male historierne. Videregivelsen – det cirkulære – vendte tilbage for at beskue det, som kommer – selvfølgelig giver det også mening, at det netop er Mette Edvardsens egen datter, som skal være hendes medperformer i præcis denne performance.

Det er som om, Mette Edvardsen i denne performance siger til publikum: I er medskabere af dette, som vi gør her. Jeres blik, indlevelsessevne, forestillingsevne og videregivelse er nødvendig for, at værket skal blive til. Dette understreges ved, at begge performere kravler ud af cirklen til slut for så at kunne rejse sig op, hvorefter de satte sig sammen i et hjørne, nu med glimmertrøjer og spillede en godnatviser for os. Jeg ved ikke om, jeg bliver for romantisk nu, men det var som om, de blev stjerner, som fra nattehimmelen kiggede hen på alle os, som sad omkring månens kredsløb. Og her var det som om, der blev understreget:

Ejerskab tilfalder kunstneren, men oplevelsen er delt, og værket bliver levende i dialogen. Vi sad tilbage og kiggede på et tomt centrum, men som kunne blive fyldt ved vores fantasi. Dermed bliver det ikke tilbagelænet underholdning, men er kunst, som afkræver opmærksom og ansvar.

[Livre d'images sans images på Dansekapellet \(https://dansehallerne.dk/da/arkiv/livre-d-images-sans-images/\)](https://dansehallerne.dk/da/arkiv/livre-d-images-sans-images/)

24.-25. 11. 2023

Lavet og performet af: Mette Edvardsen and Iben Edvardsen

Titel: fra H.C. Andersen's *Billedbog uden billeder*

Lysdesign og teknisk assistance: Bruno Pocheron

Vinyl: by Xing, XONG collection XX10 (2023)

Grafisk design: Michaël Bussaer

Produktion: Mette Edvardsen/Athome

Residens: Black Box teater (Oslo) med teknisk assistance fra Agnar Ribe

Co-produktion: Kaaitheater (Brussels), BUDA (Kortrijk), Black Box teater (Oslo),
centre chorégraphique national de Caen in Normandie (Caen)

[Mere fra Karin Hald \(https://bastard.blog/author/karin-hald/\)](https://bastard.blog/author/karin-hald/)

INFO

bastard er en uafhængig platform og et forum for den eksperimenterende scenekunst, performancekunst, koreografi og tvær-disciplinære kunst-praksisser.

bastard er et gadekryds, der bl.a. eksperimenterer med skriftlige formater. bastard forsøger som offentligt laboratorium at udvikle samt at give spalteplads til et sprog for det felt, der udfordrer kunstgenrerne. Desuden publicerer bastard performancetekster.

KONTAKT

Redaktør Mette Garfield
mettegarfield@gmail.com
(+45) 22 56 72 61

CVR

40739548

BESTYRELSE

Anette Therese Pettersen
Hild Borchgrevink
Rie Hovmann Rasmussen
Mette Garfield